

BEPROEVING VAN DE HOOP*Hopen tegen alle hoop in*

Wij bewijzen de sterkte van ons geloof wanneer wij, ondanks duisternis, erin volharden. Wij bewijzen de sterkte van onze hoop wanneer wij nooit ophouden te hopen, zelfs wanneer de tegenspoed zo zwaar is dat God ons schijnt verlaten te hebben. Een akte van geloof in duisternis en twijfel heeft meer verdiensten; eveneens is een akte van hoop midden in verlatenheid en verslagenheid rijker aan verdiensten. De goddelijke deugden zijn de best geschikte middelen tot vereniging met God en wij zullen ons werkelijk inniger met Hem verenigen wanneer ons geloof, onze hoop en onze liefde zuiverder, vuriger en volmaakter bovennatuurlijk zullen zijn. Welnu, om ons zover te brengen laat God ons door de smeltkroes van de beproeving gaan. Elke ziel die God lief is, beleeft in zekere zin de geschiedenis van Job: hij werd beproefd in zijn goederen, in zijn kinderen, in zijn persoon; hij werd door zijn vrienden, zelfs door zijn echtgenote verlaten; eens rijk en hooggeacht, lag hij nu op de mestvaalt, van kop tot teen met een afschuwelijke melaatsheid bedekt. Maar als God goed is, indien het waar is dat Hij ons goed wil, waarom laat Hij dat alles toe? Waarom laat Hij ons lijden?' Het is niet God, die de dood heeft gemaakt - zegt de Heilige Schrift - en Hij vindt geen vreugde in de ondergang van de levenden... Maar de goddelozen roepen de dood met daden en woorden' (Wijsh. 1, 13 en 16).

Dood en lijden zijn de gevolgen van de zonde die God niet belet omdat Hij de mens vrij wil laten. Maar ja, niet alleen de zondaars, ook de onschuldigen lijden: waarom? Omdat God ze wil beproeven zoals het goud in de oven beproefd wordt, omdat Hij ze wil zuiveren, omdat Hij ze tot een goedheid en een zaligheid wil verheffen, die oneindig hoger liggen dan aardse goederen en geluk. Daarom laat God toe dat ook de goeden lijden en gebruikt Hij ook de gevolgen van de zonde - oorlogen, onlusten, particuliere en maatschappelijke onrechtvaardigheden - voor het hoger welzijn van zijn uitverkorenen. Alleszins ontwaren en begrijpen wij niet middenin de beproeving, het waarom ervan; God geeft ons geen rekenschap van zijn gedrag, ontsluit ons zijn plannen niet en daarom valt het ons hard, in geloof en hoop stand te houden. Hard maar niet onmogelijk, want God stuurt ons zeker geen beproevingen die onze krachten te boven gaan. En het staat ook vast dat God ons nooit verlaat indien wij Hem niet eerst verlaten.

Lijden maakt sterk

De geringste akte van hoop en vertrouwen in God, middenin de beproeving, in de diepste inwendige of uitwendige nood, is oneindig meer waard dan duizend akten in tijden van vreugde en voorspoed. Al lijdt gij in uw ziel of in uw lichaam, al kent gij het ledige van de verlatenheid en de machteloosheid, al zijt gij de prooi van de tegenzin en de opstandigheid van de natuur die het juk van de Heer wil afschudden, toch mag gij heus geen aanspraak laten gelden op gevoelens van hoop en vertrouwen; veeleer zult gij juist onder de tegenovergestelde gevoelens gebukt gaan. Toch kunt gij in deze toestand akten van hoop en vertrouwen verwekken, wel geen gevoelde maar dan toch gewilde. De goddelijke deugden worden uiteraard door de wil beoefend. Wanneer zij met gevoel gepaard gaan, zijn zij heerlijk troostend. Hun beoefening is echter dor en koud wanneer zij door de wil alleen geschieden moet. Maar verre van daarom minder verdienstelijk te zijn, is dit integendeel een bron van rijker verdienste en groter lof aan God; Gij mag u dus niet laten verstoren wanneer gij geen

vertrouwen meer voelt, maar gij moet willen vertrouwen, willen hopen, hopen tegen alle prijs, ondanks alle slagen die God u door de beproeving toebrenkt. Dan is het ogenblik gekomen om met Job te zeggen: ‚Zelfs wanneer God me doden zou, toch zou ik nog op Hem hopen‘ (13, 15). Stel u niet voor dat gij die beproevingen zult doorstaan, tegen ontmoediging zult moeten strijden zonder verzoeken van aarzeling en zelfs wanhoop; deze zijn het antwoord van de natuur die zich verzet tegen alles wat ze kwetst. De Heer kent onze zwakheid en veroordeelt ze niet, maar heeft medelijden met ons. Die toestand krenkt God niet, indien gij maar zacht blijft reageren met blijken van gewild vertrouwen. Telkens een vloed van wantrouwen of van ontmoediging u van het pad wil doen afwijken moet gij u, door een eenvoudige beweging van vertrouwen, vaster in God vastankeren. Ook indien uw geestelijk leven af en toe tot die oefening beperkt blijft, hebt gij niets verloren maar, wel integendeel, veel gewonnen. Want door die beproevingen heen komt gij tot de heldhaftige beoefening van geloof en hoop. En de deugden moeten heldhaftig zijn om U tot heiligheid te voeren.

In U is mijn betrouwen, Heer

‚Red me, Heer, want het water stijgt reeds aan mijn hals. Ik zink in een modderpoel weg en voel geen grond meer onder de voeten; ik lig in diep water en de stroom sleurt mij mee. Ik ben afgemat van mijn schreien, mijn keel is droog, mijn ogen staan mat van het staren naar U, mijn God. Maar ik bid tot U, mijn God, en smeeek om genade. Verhoor mij om uw grote ontferming en om de trouw van uw hulp. Haal me uit het slijk, laat mij er niet in wegzinken; laat me aan mijn vijanden en aan de wateren ontsnappen. Red mij, Heer, omwille van de goedertierenheid van uw genade en zie op mij neer wegens uw grote ontferming; verberg uw aanschijn niet voor mij. Red mij, Heer, want Gij zijt mijn hoop, mijn veiligheid vanaf mijn kinderjaren; ik heb altijd mijn vertrouwen in U gesteld. Houd U niet ver van mij, o God, snel mij ter hulp. Ik lijd, maar zal altijd op U hopen en zal nog meer uw lof zingen. Gij laat mij nu grote angst en smart beleven maar Gij zult mij het leven terugschonken en zult me uit de diepten van de aarde weer laten opstijgen. Gij zult mijn grootheid herstellen en me verder troosten‘ (Ps. 68 en 70) .

‚Hoop, lieve zuster van het geloof, gij zijt de deugd die met de sleutels van Christus' Bloed het eeuwig leven voor ons openstelt. Gij beschut de stad van de ziel tegen haar vijand, de verwarring. Wanneer de duivel de ziel in wanhoop wil storten omdat zij zo zwaar gezondigd heeft, vertraagt gij uw stap niet maar volhardt mannelijk in uw sterkte en werpt de prijs van Christus' Bloed in de schaal. Gij zet de kroon van de overwinning op het hoofd van de volharding want Gij hebt gehoopt door de macht van het. Bloed de zege te behalen‘ (H. Catharina van Siëna) .

Bron: Van Hart tot Hart, 1962
Gabriel van de H.Maria Magdalena o.c.d.

Uitg. Stichting Immaculata 2017